

var ena försökligt elaka kralater. Folk
lyste på i Jemse kyrka att snappa. skulle
få hemman i Jemse för att lura dit dem.
Men så fort de kommo, dödades de. Kasper
Dava, den främste av dem, kom inte förrän sent.
Den hörde de ett ejigt grot från morden till
stussen. "Sitter Du där?", sa' smilamningarna
till hon. "Ja, det gör jag era tjivar," sa' han.

, I Jemse kyrka skulle ny präst vigas. Mycket folk ~~på~~ läktaren, som
brakade ner. Folk hoppade ^{ut} genom fönstren. Det skulle ske ~~för~~ att de var så
elaka nära Kyrkhults kyrka invigdes och kallade socknen för Vedlösa sojn.

Infr föklaring av annan person : prästen hade
fatt pastoratet gm misteri och därfor hände olyckan.

En boniflida hade gjort läiba gäll hos prästat
syggt. Hon skulle stå i gapestocken vid samman-
ringningen, men hennes mor kunde inte smälta det.

"Ta ett fög ägg och gå till prästen och gör avlöön,"
sa hon. Hon tog emot avlöönen och skulle visa henne
den här gapestocken användes. Då hispsade hon fast hon,
drog ner bykorna och upps med skjortan på hon. Sen
slog hon värmen på hon och sa: "Där har du ete, där
har du tu, snart skall du ha eto par fju".

Den kom en kalv och ~~slipperade~~^{slipade} hon i rumpan. Prästens pojke
fick se det och sa till sin mor: "Pappa har fått en kalv.
Hon är så fin, så fin så." Prästen fick nog den gingen.

Ett befäl, Knäper Duva, ryndade med sin platon, och de blev
snapsphänomen. De var utlämningar och härjade fasligt illa,
även mot fruntimmer. En var ute och fiskade långt borta
och skulle i land mot kvällen för att laga mat. Då kom
en skogenruna till hon. "Vad heter Du," frågade hon. "Själö,"
svarte han. Den slängde han en skef vatten på henne.
Hon skrek: "Man, man! ^{Själö} svallade mina kontor." Det svarade:
"Söö gjort, är bra gjort." Mannen blev rädd och för bort.
När han kom tillbaks var grytan orangé om en mossa.

Flickan som inte ville gifta sig.

En skulle gifta sig med en stolt flicka. Fråga henne om något hon inte kunde ge svar på. En luffare ville fria, om han än blev bet. Vid vägkanten hittade han ett spåns (en plugg med ett hål i, så det rann). Sen en järnring. Sen en liten spärv. Sen ett horn efter en bagge. Sen maken till det. Sen var han snart framme. "Här är varmt och godt inne." Det är varmare i min röv. Då får jag steka min spärv. Feden rinner ut. Har en plugg att sätta i hålet, då spricker ashålet. Ånej en järnring att sätta om. Du var mig en kroketer en. Ja, men ett horn, som är ändå krokigare. Har aldrig sett på maken. Här är den. Nu har jag ingenting att svara. Ja, då är du min.

¶ Hon ville inte gifta sig med andra än den, som kunde . . .

En snapsphane hade fått en ny fössa. När han gick från Farabol till Falshult, mötte han en pojke och sköt hem för att pröva sin fössa.

Nåns man var i en stuga hos en gammal gammun, skulle folk ta 'hem och köpte stugan av gammun. De båda eld på stugan och efter branden syntes viva kvarlevor efter hem. Men han hade klarat sig ändå. För tappade de ^{savva} bjuksesaff i tannor; han hade dogpat singeläderna ^{savva} här och lagt dem framför sig i baken.

1814

Ph

Torsarens pojk och bondens flicka hade ett litet
samtal för sig, lite härligt. Bonden fick höra det och
sa' till torsaren: "Pojken får inte vara hemma, för då far jeg
torpet ifrån dig." Pojken fick en kommedale av flickan och
den reste han. Han blev sjöresare och fick stor pralbilk och
kom fin hem. Han blev bodd till bonden, där prästen var och
friaade från flickan. Han talade om allt vad han satt, men
en viktig sats han aldrig satt. "Kan du inte ställa till
ett pris i shoj mellan mig och dottern här," sa' han prästen.
Joo, det gick för sig. Prästen bad dem falla på knä och
ringade de med. Sen lärde han över dem. "Tack för
att du har gift kost din fastmö," sa' sjöresaren
till prästen, "för nu var de ju gifta med varandra."

Blekinge
In: Ryckhult
sagor. Fr. Olson

1814

88

Dop.

I Jemse kyrka var det ett spektakel för en gudmor. Bymåla var de ifrån. Fruntimren hade bara grovartigasärkar av den sämsta hören. Vid livet hade de en gjord, därnedanför var det sämre. Bymåla opplöd var en lärt avsedd för gudmödrar. De skulle sitta i gudmorsstolarna. Sen skulle de stå med sina barn framför fonten. Ve hon andades, brast haken fram och skörten trilla de i golvet. Lärtet gick bara till livet. Mina föräldrar visste om det här.

1814

79

En giftermålshistoria.

En Karl i Väghult vid namn Björn skulle gifta sig med en släkting. De hade lika förmögenhet naturligtvis, men hon var inte blakt "kvinopol". Han var på besök hos henne. När de sätta sällskapsdelen på bordet. Björn kunde inte dansa utan tilltack på en stund. Till sist måste han ta "sin fastmå" till dans och så: syrde en rumpastadis! Det blev ganska roligt naturligtvis. Fastmåen skändades för honom och tog projekten med sig hem.

De skulle ligga i en sän, och hon
ville ligga vid stocken, där kunde
hon öppna en lång låda med ett
snöre. Det gjorde hon och gav
honom en stuss, så att han
fyllde ut på backen. Där stod
han mitt i matton, Björn. Han
gick in i drängkammaron och sa'
till drängen: "Vä här får du byta
kläning med mig (= varskym)!"
De gjorde så, och Björn knallade
därpå in. Han kom till en lada
och låg sig i ut hörn. Det
kom karlar och pratade och sojs.
Det var fjuvar och en sa': "vem som
kommer hit först får ta' myckeln
på vanligt ställe." När Björn
blev visom mittrade han myckeln och

1814

IV

öppnade med den eti släjs i väggen. Där var en pase
full med pengar, som han tog med sig till ett världshus.
Där satt några karlar, som fick syn på pansen.

Det var tjurarna och vid det de kände igen pansen malkade
de sig ut. När Björn sen fortsatte resan, blev han
tagen av bandet i en sleng. "Nu är du så gammal
du blir," sa' de till honom. Men av nåd skulle
man få stoppas i en valbentanna. En av tjurarna
skulle ge honom tobake. Men nu hördes de några
korona och gavoo sig iväg och tjuren

År 1875

slängde i hastigheten pengapåsen i st. f. tobaken i tunnan. Men det var
kor, som kom. En tjur började böla och stånga mot tunnan. Björn stack ut
handen och fick in svansen i tunnan. Tjurens sätter av, tunnan går sönder
ochsen tog han sig hustru fr. Jemse förs. och inte fr. Skåne.

Gustaf
Väster
Pyrtskull

1814

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

12

Burkitt & Eva Olofsson

Havsfriken :

En båtsman var ute till gjöss; en havsfriken frågade
om han hade salt, för hon hade gjort slakta. "Ös det
utan reliagen," sa' hon. En av de andra karlarna skulle
följa med hennes hem efter pengar. Då fick han också;
hon hade fina rum; slakten hade varit på rättor.

1814

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

13

'En orkan gick fram i min fars yngre där.

Björkeshögarna gick av på mitten. Det var en havfrölen,
som gick uppåt landet. Ngn sköt henne i läret, och då blev
hon syndig. Hon låg tvärsöver vägen, så att de kunde köra
husen i häret under knäet. Hon ville ha korunonjölle, men
det fikte hon inte. Annars skulle hon sagt, vad bräkeuroten var nyt-
tig till. Hon fikte Linka ^{tu}/baks sen.